

Κατά τον τρόπο αυτό, οι επιχειρήσεις τροφίμων που παράγουν ή χρησιμοποιούν βοτανικές ουσίες γνωρίζουν μετά βεβαιότητας ποιοι είναι οι ισχυρισμοί υγείας που βασίζονται σε γενικώς αποδεκτά επιστημονικά στοιχεία (οι 222 ήδη αποδεκτοί ισχυρισμοί υγείας) τους οποίους μπορούν να χρησιμοποιούν στα προϊόντα τους, αλλά δεν έχουν ενημερωθεί κατά τον ίδιο τρόπο (μέσω κανονισμού) σχετικά με το τι ισχύει όσον αφορά τους μη συμπεριληφθέντες στον κατάλογο των αποδεκτών ισχυρισμούς: σχετικά με το κατά πόσον εκκρεμεί η αξιολόγησή τους ή απαιτείται εκτενέστερη αξιολόγησή τους, αν απορρίπτονται ή γίνονται αποδεκτοί ή όχι και σχετικά με τον χρόνο και τις σχετικές προθεσμίες.

(¹) ΕΕ L 136, σ. 1

(²) ΕΕ L 404, σ. 9

Αναίρεση που άσκησε στις 8 Αυγούστου 2012 η Rosella Conticchio κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 12 Ιουλίου 2012, στην υπόθεση F-22/11, Conticchio κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-358/12 P)

(2012/C 295/55)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Rosella Conticchio (Ρώμη, Ιταλία) (εκπρόσωποι: R. Giuffrida και A. Tortora, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να αναірσει τη διάταξη που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης στις 12 Ιουλίου 2012, επί της υποθέσεως F-22/11, Conticchio κατά Επιτροπής.
- να δεχθεί τα αιτήματα που υπέβαλε η ανααιρεσείουσα πρωτοδικώς.
- Επικουρικώς, εφόσον το Γενικό Δικαστήριο το κρίνει σκόπιμο και αναγκαίο, να αναπέμψει την υπόθεση στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης προκειμένου το δεύτερο να αποφανθεί επί των αιτημάτων που υπέβαλε η ανααιρεσείουσα πρωτοδικώς.
- Να κρίνει παραδεκτή και βάσιμη στο σύνολό της την πρωτοδικώς ασκηθείσα προσφυγή-αγωγή, την οποία αφορά η υπό κρίση αναίρεση.
- Να καταδικάσει την ανααιρεσίβλητη στο σύνολο των πάσης φύσεως εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η ανααιρεσείουσα σε αμφότερους τους βαθμούς δικαιοδοσίας.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η υπό κρίση αίτηση αναίρεσεως στρέφεται κατά της διατάξεως που εξέδωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 12 Ιουλίου 2012, επί της υποθέσεως F-22/11, και με την

απέρριψε ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη προσφυγή-αγωγή με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως περί καθορισμού του ύψους της συντάξεως γήρατος της ανααιρεσείουσας.

Προς στήριξη της αναίρεσεως, η ανααιρεσείουσα προβάλλει τρεις λόγους αναίρεσεως.

1) Ο πρώτος λόγος αναίρεσεως αντλείται από «παραβίαση της αρχής της καλής πίστεως, της ευθύτητας και της αμεροληψίας — προδήλη πλάνη ως προς το νομοθετικό περιεχόμενο ορισμένων διατάξεων και πρακτικών που ακολουθεί η Επιτροπή όσον αφορά τις σχέσεις με τους εργαζομένους της».

— Συναφώς, η ανααιρεσείουσα διατείνεται ότι με την ανααιρεσίβαλλόμενη διάταξη τα επιχειρήματά της κρίθηκαν προδήλως αβάσιμα, δεδομένου ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης αποφάνθηκε ότι το εκκαθαριστικό σημείωμα του μηνός Ιανουαρίου του 2010 μπορούσε να προσβληθεί από του χρονικού σημείου κατά το οποίο η ανααιρεσείουσα έλαβε γνώση της καταστάσεώς της. Εντούτοις, το επίμαχο εκκαθαριστικό σημείωμα δεν αποτελεί απόφαση αυτοτελώς δεκτική προσφυγής, δεδομένου ότι δεν καθόριζε την κατάστασή της κατά τον χρόνο συνταξιοδοτήσεως. Κατά πάγια νομολογία, καθόσον το εκκαθαριστικό σημείωμα αποτελεί διοικητική απόφαση λογιστικού χαρακτήρα, δεν συνιστά αφεαυτού βλαπτική πράξη όσον αφορά υπάλληλο και, συνακόλουθα, ελλείπει άλλων ειδικών στοιχείων, δεν είναι δεκτική προσβολής. Συναφώς, η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το σύστημα SysPer 2 δεν αρκεί για να υπολογισθούν ποσοτικώς μελλοντικά συνταξιοδοτικά δικαιώματα, ακριβώς όπως η «Calcollette Pension» (πρόγραμμα υπολογισμού συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων) παρέχει απλώς ενδεικτικό αποτέλεσμα το οποίο δεν επιδέχεται αμφισβήτηση. Η R. Conticchio είχε μόνον τη δυνατότητα να προσβάλει την τελική απόφαση, η οποία της κοινοποιήθηκε γραπτώς, σχετικά με την αναγνώριση και τον υπολογισμό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων της, καθόσον μόνον κατόπιν του χρονικού σημείου εκδόσεως της αποφάσεως αυτής μπορούσε να είναι βεβαία ως προς το ακριβές ποσό της μηνιαίας συντάξεώς της.

2) Ο δεύτερος λόγος αναίρεσεως αντλείται από «προσβολή του δικαιώματος δικαστικής προστασίας και του δικαιώματος δημοσίας ακροάσεως».

— Καθόσον το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε ότι είχε επαρκή στοιχεία βάσει των εγγράφων που υποβλήθηκαν ενώπιόν του, αποφάνθηκε διά αιτιολογημένης διατάξεως, χωρίς να δώσει περαιτέρω συνέχεια στη διαδικασία. Τούτο συνιστά προσβολή του δικαιώματος της ανααιρεσείουσας για πλήρη δικαστική προστασία. Παραβιάσθηκε το δικαίωμα της R. Conticchio να προβάλλει τα επιχειρήματά της, ενώ δεν της επιτράπη να παράσχει περαιτέρω διευκρινίσεις όσον αφορά ενδεχόμενους λόγους απαράδεκτου και/ή αβασίμου της προσφυγής-αγωγής, με αποτέλεσμα να παραβιασθεί η αρχή της δίκαιης δίκης. Συναφώς, η ανααιρεσείουσα διατείνεται ότι το άρθρο 41 του Χάρτη Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατοχυρώνει το δικαίωμα χρηστής διοικήσεως, το οποίο νοείται ως το δικαίωμα κάθε προσώπου στην αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου προθεσμίας εξέταση των υποθέσεών του από τα θεσμικά και λοιπά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το δικαίωμα αυτό περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, το δικαίωμα ακροάσεως κάθε προσώπου πριν ληφθεί ατομικό μέτρο βλαπτικό για τα συμφέροντά του.

3) Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως αντλείται από «αδικαιολόγητο πλουτισμό — παραβίαση της αρχής της δίκαιης δίκης».

— Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η πρωτοδίκως ασκηθείσα προσφυγή-αγωγή της δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως εκπρόθεσμη, δεδομένου ότι δεν ήταν δυνατό να διακριβωθούν ορισμένα στοιχεία της υποθέσεως βάσει του εκκαθαριστικού σημειώματος. Η αναιρεσείουσα μπορούσε να προβάλει επιχείρημα περί αδικαιολόγητου πλουτισμού της Επιτροπής μόνον όταν έλαβε την απόφαση περί υπολογισμού της συντάξεώς της, δηλαδή στις 26 Μαΐου 2010. Ουδέποτε είχε τη δυνατότητα να λάβει πλήρη γνώση του ποσού των καταβληθεισών εισφορών, δεδομένου ότι ουδέποτε της κοινοποιήθηκαν τα σχετικά στοιχεία από τις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής. Πρέπει να υπομνησθεί επίσης ότι το αναλογιστικό ισοδύναμο των προγενέστερων συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων της αναιρεσείουσας, κεκτημένων στο πλαίσιο του INPS (ιταλικού ιδρύματος κοινωνικών ασφαλίσεων), καταβλήθηκε με τη μορφή χρηματικού ποσού στην Επιτροπή, ενώ τα δικαιώματα αυτά μεταφέρθηκαν στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, γεγονός που είχε ως συνέπεια να διαταραχθεί η ισορροπία μεταξύ λαμβανομένης συντάξεως και εισφορών που καταβλήθηκαν καθ' όλη τη διάρκεια της σταδιοδρομίας της αναιρεσείουσας. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η

διοίκηση απαίτησε καταρχάς εισφορές συγκεκριμένου ύψους, εν συνεχεία δε κατέταξε την αναιρεσείουσα σε κλιμάκιο αρχαιότητας χαμηλότερο από αυτό στο οποίο αντιστοιχούν τα έτη πραγματικής εργασίας της, στοιχείο που είχε ως συνέπεια τον αδικαιολόγητο πλουτισμό της Επιτροπής σε βάρος των υπαλλήλων της.

**Διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 6ης Αυγούστου 2012
— Makhlouf κατά Συμβουλίου**

(Υπόθεση T-82/12) ⁽¹⁾

(2012/C 295/56)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Ο πρόεδρος του έκτου τμήματος αποφάσισε τη διαγραφή της υποθέσεως.

⁽¹⁾ ΕΕ C 109 της 14.4.2012.